



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **REWAST ODPADY s.r.o.**, se sídlem v Ostravě-Porubě, M. Kopeckého 675, zastoupeného JUDr. Pavlínou Sglundovou, advokátkou se sídlem v Ostravě, Smetanovo náměstí 7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2011 č.j. MSK 38342/2011, ve věci pokuty za správní delikt,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Návrh žalobce, aby bylo upuštěno od uložení pokuty za správní delikt, případně, aby byla pokuta snížena, **se z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.4.2011 č.j. MSK 38342/2011, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Jablunkov ze dne 1.2.2011 č.j. MEJA 1794/2011, jímž byla žalobci uložena pokuta za porušení povinnosti stanovené § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, v platném znění (dále jen zákon o ochraně ZPF), a to ve výši uložené pokuty, která byla snížena z částky 200.000,- Kč na 100.000,- Kč. V ostatním bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

V žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Jako takřka jediný důkaz k uložení pokuty sloužil protokol ze dne 6.10.2010, ve kterém kontrolní orgán uvedl svá zjištění, a dále fotodokumentace pořízená při této kontrole. Žalobce poukázal na ust. § 54 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád) s tím, že má-li být fotodokumentace použita jako důkaz, navrhuje důkaz svou fotodokumentací pořízenou před úpravami terénu, z níž vyplývá, o jaký pozemek se jednalo, jaké byl kvality a proč chtěl vlastník pozemku po žalobci provedení jeho úprav. Žalobce prováděl na pozemku terénní úpravy spočívající především ve srovnání terénu. Před zahájením prací byl terén nerovný a provedenými úpravami byl jeho stav zlepšen i vzhledem k dalšímu možnému zemědělskému využití.
- 2) Podle rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pokuta za správní delikt byla žalobci uložena za to, že provedl změnu znemožňující využití zemědělského půdního fondu a že do jednoho roku nebyla dotčená plocha uvedena do původního stavu. Žalobce namítl, že správní orgán mu nikdy nevytkl, co konkrétně je špatně provedeno, případně, že by měla být dotčená plocha uvedena do původního stavu, což by odporovalo zamýšleným a prováděným terénním úpravám.
- 3) Žalobci je vytýkáno, že doba odnětí půdy ze ZPF přesáhla jeden rok. Je však nutno hodnotit, kterým okamžikem fakticky byl předmětný pozemek v takovém stavu, že již mohl sloužit dalšímu zemědělskému využití. Žalobce opět zdůraznil, že jde o trvalý travní porost, který vlastník pozemku využíval ke kosení trávy a z důvodu nerovnosti terénu, který představoval problém při kosení, si srovnání terénu objednal. Skutečnost, že pozemek dosud nebyl protokolárně předán vlastníkov, nemůže být pro správní orgán právně významná, když jde pouze o obchodní vztah mezi žalobcem a vlastníkem pozemku, který byl navíc narušen právě přístupem správního orgánu I. stupně, neboť v současné době nechce vlastník pozemek převzít s odkazem na rozhodnutí ve věci samé. Žalobce tvrdí, že již k 1.1.2010 byl předmětný pozemek takřka celý (mimo příjezdovou cestu) zrekultivován. Před zahájením prací byla provedena skryvka kulturních zemin a po skončení prací byla plocha touto zeminou opětovně zavezena.
- 4) Postup správního orgánu I. stupně se jeví žalobci šikanózní, když bez dalšího přistoupil k uložení pokuty. Podle žalobce ve smyslu ust. § 18 odst. 3 a § 14 písm. b) zákona o ochraně ZPF by mělo být hlavním cílem odstranění závadného stavu a měla by být přijata opatření k odstranění zjištěných závad. Metodický pokyn ZP 04/2004 k provádění ust. § 18 odst. 3 ve vazbě na ust. § 3 odst. 1 a 3 zákona o ochraně ZPF výslovně uvádí pojmy jako upozornění na závadný stav a následně přijetí opatření. Smyslem správního trestání by měl být až postih v okamžiku, kdy je prokazatelně porušován právní předpis a žádné nástroje nevedou k nápravě.
- 5) Žalobce namítl dostatečně neodůvodněnou výši stanovené pokuty žalovaným.

- 6) Žalobce navrhl, aby v případě, že se shora uvedenými žalobními body neuspěje, soud upustil od potrestání, případně trest za správní delikt snížil.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobcem zmiňované kontrolní zjištění bylo výchozím pro řízení o předmětném správním deliktu, kontrola byla provedena v souladu se zákonem a žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 12.1.2011 své pochybení přiznal a přislíbil nápravu. Skutková zjištění správních orgánů obou stupňů vycházela ze všech podkladů obsažených ve správním spise včetně dokumentace pořízené v rámci kontroly a dokladů k pozemku jako je výpis z katastru nemovitostí a mapové snímky. Žalobce se mýlí ve svém hodnocení pozemku parc. č. 54/15 o výměře 16451 m² evidovaného v druhu pozemku trvalý travní porost v k.ú. Bocanovice, když se snaží marginalizovat význam tohoto pozemku pro zemědělství. Jako trvalý travní porost požívá tento pozemek veřejnoprávní ochrany coby zemědělský půdní fond a ve správním řízení bylo prokázáno, že pozemek byl před započítáním činností žalobce pronajímán pro účely zemědělské prvovýroby. Žalobce sám v žalobě také uvádí, že pozemek byl využíván ke kosení trávy. Jako k zemědělskému pozemku se tedy měl žalobce k tomuto chovat a postupovat při své činnosti v souladu se zákonem o ochraně ZPF včetně respektování ust. § 9 odst. 2 písm. c) tohoto zákona. Správní orgány mají za prokázané, že žalobce provedl skrývku ornice, o níž se zmiňuje, učinil tak však pouze v části pozemku, a to v rozsahu zřízené dočasné přístupové cesty na sousední pozemek druhu ostatní plocha. Pouze na této ostatní ploše měly být původně terénní úpravy žalobcem prováděny. Žalobce je však provedl také v severní části předmětného pozemku parc. č. 54/15, aniž provedl skrývku svrchní kulturní vrstvy půdy. Svrchní kulturní vrstva půdy umístěná z dočasné přístupové cesty na mezideponii nebyla dostatečná k rekultivaci celého dotčeného pozemku, který byl na místo kulturní vrstvy půdy pokryt navezenými převážně nekulturními vytěženými zeminami a hlušinami. Výsledek terénních úprav pak zjevně nevedl ke zlepšení stavu pozemku. Správní orgány obou stupňů žalobci vytkly z pohledu veřejných zájmů na ochraně ZPF nesprávný způsob provedení terénních prací na dotčeném pozemku s tím, že pokud by žalobce požádal příslušný orgán ochrany ZPF o souhlas s dočasným odnětím půdy ze ZPF, orgán ochrany ZPF by podle § 9 odst. 6 zákona o ochraně ZPF mohl stanovit konkrétní podmínky pro postupy žalobce a schválit plán rekultivace. Žalobce však terénní úpravy provedl bez souhlasu orgánu ochrany ZPF, i když tento souhlas potřeboval a svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu § 20 odst. 1 zákona o ochraně ZPF. Najisto bylo prokázáno, že žalobce neprovedl terénní úpravy včetně uvedení půdy do původního stavu během doby kratší než jeden rok a nemohl tak využít výjimku ust. § 9 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF. Za nepravdivou označil žalovaný také žalobní námitku, podle které pozemek byl uveden do původního stavu, resp. zrekvltivován ve lhůtě do jednoho roku od započetí terénních úprav. Ve správním řízení bylo prokázáno, že v období od 10.2.2009 do 5.10.2010 trval na pozemku nežádoucí stav. Žalobce sám v žalobě uvádí, že dočasně zřízená příjezdová komunikace přes pozemek ještě ke dni 1.1.2010 nebyla zrekvltivována. Námitku žalobce ohledně jeho smluvního vztahu s vlastníkem pozemku, který odmítá převzít zpět pozemek od žalobce s ohledem na závěry správních orgánů, považuje žalovaný za irelevantní. S žalobní námitkou, že žalobci nebylo dosud uloženo odstranění zjištěného závadného stavu a přesto mu byla uložena pokuta, se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí, když shodná námitka byla podána v rámci odvolání. Zákon o ochraně ZPF nepodmiňuje uložení pokuty podle ust. § 20 odst. 2 písm. a) uložením opatření k odstranění

zjištěných závad, ale na takovouto skutečnost pamatuje samostatnou skutkovou podstatou správního deliktu v § 20 odst. 2 písm. c). Dále žalovaný uvedl, že výše pokuty vychází ze skutkových zjištění a právního posouzení věci. Pokuta byla uložena jen ve výši 2,5 % možné maximální výše (§ 20 odst. 1 zákona o ochraně ZPF). Žalovaný nesouhlasí s návrhem žalobce na moderaci pokuty, když by takovým postupem byly popřeny její funkce, a to represivní a preventivní. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce na základě nájemní smlouvy uzavřené s vlastníkem pozemku Romanem Slowiaczkem dne 5.11.2009, jejímž předmětem bylo dočasné užívání pozemků parc. č. 54/8 a 54/15 na dobu určitou (přičemž pozemek parc. č. 54/8 bude nájemcem využíván v rámci předmětu jeho činnosti za účelem provádění terénních úprav a pozemek parc. č. 54/15 bude nájemcem užíván pro přípravné práce a příjezdové komunikace k pozemku parc. č. 54/8 jako mezideponie materiálů pro prováděnou terénní úpravu), a to od 1.1.2009 do 31.12.2010, ohlásil dne 14.1.2009 správnímu orgánu I. stupně dočasnou mezideponii výkopových zemin na pozemku parc. č. 54/15 v souvislosti se záměrem terénních úprav na pozemku parc. č. 54/8. V ohlášení žalobce uvedl, že není nutno žádat o vynětí ze ZPF ve smyslu ust. § 9 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF, když se jedná o uložení na dobu kratší než jeden rok včetně doby potřebné k uvedení půdy do původního stavu. Dne 10.2.2009 byla provedena správním orgánem I. stupně kontrola ve smyslu ust. § 18 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, přičemž z kontrolního protokolu je zřejmé, že na pozemku parc. č. 54/15 byla provedena přístupová cesta k pozemku parc. č. 54/8 a dále byla provedena navážka zemin. V části pod přístupovou cestou byla dle vyjádření žalobce provedena skrývka kulturních vrstev půdy. Na další části pozemku skrývka provedena nebyla. Další kontrola byla provedena dne 6.10.2010 a dle protokolu jí bylo zjištěno, že pozemek není uveden do původního stavu a naopak v jeho severní části na ploše cca 7900 m² došlo k terénním úpravám, které spočívají v navážce a převrstvení původního půdního profilu naváženými kulturními vytěženými zeminami a hlušinami, které byly na dotčené severní části rozhrnuty těžkou technikou. Následně bylo provedeno částečné osetí, a to bez jakékoliv další úpravy, vyrovnaní terénních nerovností, odstranění kamenů, zpětného převrstvení kulturními vrstvami a biologické rekultivace dotčené části pozemku. Provedené změny pak znemožňují využívat pozemek k zemědělské výrobě. Dále bylo popsáno, že část pozemku parc. č. 54/15, která byla využívána jako dočasná příjezdová komunikace na pozemek parc. č. 54/8, není rovněž uvedena do původního stavu, tj. není srovnaná, překrytá kulturní vrstvou půdy a zrekultivována. Bylo provedeno pouze odstranění panelů, které byly v době kontroly umístěné na předmětném pozemku na hromadě poblíž místní komunikace umístěné na sousedním pozemku. Námitky proti kontrolnímu protokolu podané žalobcem dne 26.10.2010 směřovaly proti vyhodnocení současného stavu pozemku. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29.10.2010 nebylo námitkám vyhověno. Dne 11.11.2010 pak správní orgán I. stupně vydal příkaz, kterým žalobce uznal vinným správním deliktem ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ZPF a uložil mu

pokutu ve výši 100.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odpor, na jehož základě bylo oznámeno pokračování v řízení o správním deliktu. V rámci správního řízení byla provedena svědecká výpověď vlastníka pozemků R. S., který uvedl, že ke dni 20.12.2010 pozemek parc. č. 54/15 nebyl uveden do původního stavu a nedošlo k jeho protokolárnímu předání. Byla sice telefonicky a e-mailově sjednána předběžná dohoda o převzetí části pozemku, která nebyla dotčena žádnou terénní úpravou (jihozápadní část pozemku), avšak k žádnému písemnému předání a převzetí nedošlo (protokol ze dne 20.12.2010 sp. zn. MEJA 19906/2010). Žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 12.1.2011 uvedl mj., že připouští možnost pochybení při nesplnění termínu nezemědělského užívání delšího než jeden rok, které bylo ovlivněno objektivními důvody (nepřízeň počasí, havarijní situace na kolejích železniční trati). Rozhodnutím ze dne 1.2.2011 č.j. MEJA 1794/2011 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným správním deliktem dle ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ZPF za to, že v době od 10.2.2009 od 5.10.2010 provedl změnu znemožňující zemědělské využití zemědělského půdního fondu, tj. odnětí půdy v severní části pozemku parc. č. 54/15 na ploše o výměře cca 7900 m² pro účely terénních úprav vyžadujících skryvku kulturní vrstvy půdy s tím, že do jednoho roku nebyla dotčena plocha uvedena do původního stavu. Tím se dopustil protiprávního jednání, za který mu byla uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o ochraně ZPF právnickým osobám jakož i fyzickým osobám oprávněným k podnikání, které poruší povinnosti uvedené v odstavci 2, jsou orgány ochrany zemědělského půdního fondu oprávněny ukládat pokuty až do výše pětisetnásobku minimální mzdy stanovené zvláštním předpisem.

Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o ochraně ZPF pokuty se ukládají za

- a) odnětí půdy, která je součástí zemědělského půdního fondu, bez souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, pokud nejde o případy, kdy tohoto souhlasu není třeba (§ 9 odst. 2),
- b) nedovolenou změnu kultury nebo za neprovedení uložené změny kultury (§ 2),
- c) neplnění opatření uloženého orgánem státní správy, vydaných na základě tohoto zákona.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně ZPF k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2.

Podle ust. § 9 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF souhlasu orgánu zemědělského půdního fondu podle odstavce 1 není třeba, má-li být ze zemědělského půdního fondu odňata půda k nezemědělským účelům po dobu kratší než jeden rok včetně doby potřebné k uvedení půdy do původního stavu.

Podle ust. § 18 odst. 3 zákona o ochraně ZPF orgány ochrany zemědělského půdního fondu dozírají na dodržování ustanovení zákona a předpisů vydaných na jeho základě, soustavně kontrolují, zda jsou dodržovány podmínky a prováděna opatření jimi stanovená při řízení podle zákona a v mezích své působnosti ukládají opatření k odstranění zjištěných závad.

První žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Žalobce v ní namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy má za to, že měl být posuzován také stav pozemku před provedením terénních úprav, aby bylo zřejmé, o jakou kvalitu pozemku se jednalo. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že stav předmětného pozemku před započítáním terénních úprav je právně relevantní skutečností pro prokázání správního deliktu dle ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ZPF a pro uložení sankce za tento delikt. Žalobce odhlíží od podstaty věci, tj., že sankce mu byla uložena za správní delikt odnětí půdy, která je součástí zemědělského půdního fondu, bez souhlasu orgánu ochrany ZPF po dobu delší než jeden rok. Jedná se tedy o situaci, kdy žalobce nakládal s pozemkem, který požívá ochrany zemědělského půdního fondu k nezemědělským účelům, čímž porušil ust. § 9 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF, neboť k takovému užívání po dobu delší jednoho roku neměl souhlas příslušného správního orgánu. Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu vymezeného ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ZPF. Sankce nebyla žalobci uložena za správní delikt nedovolené změny kultury nebo neprovedení uložené změny kultury (§ 20 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ZPF), ani za neplnění opatření uložených orgánem státní správy vydaných na základě tohoto zákona (§ 20 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně ZPF). Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu, jímž byl žalobce uznán vinným, je rozhodující prokázání doby delší jednoho roku, po kterou byl pozemek nezemědělsky využíván bez souhlasu příslušného orgánu státní správy. Tato skutečnost byla obsahem správního spisu dostatečně prokázána a lhůta, po kterou žalobce ustanovení zákona o ochraně ZPF tímto způsobem porušoval, je přesně vymezena ve skutkové větě správního deliktu správním orgánem I. stupně v jeho rozhodnutí, a to obdobím od 10.2.2009 do 5.10.2010, přičemž tato data korespondují s kontrolními prohlídkami provedenými správním orgánem. Stav pozemku před započítáním terénních úprav je proto právně zcela bezvýznamný.

Žalobcova druhá žalobní námitka rovněž nebyla krajským soudem shledána důvodnou. Žalobce namítá, že správní orgán nikdy nevytkl žalobci, co konkrétně provedl špatně a neuložil mu, aby dotčená plocha byla uvedena do původního stavu. Rovněž touto žalobní námitkou žalobce v rozporu s logikou věci nesměruje proti skutkové podstatě správního deliktu vymezené ust. § 20 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ZPF, jejímž naplněním byl uznán vinným, když předmětem řízení bylo primárně překročení lhůty jednoho roku nezemědělského využívání pozemku. Správními orgány konstatovaný nesprávný postup při terénních úpravách (navážení nevhodného materiálu) a popis stavu pozemku je pouze vylíčením skutkového stavu zjištěného kontrolními šetřeními správního orgánu I. stupně. V těchto skutečnostech však nespočívá skutková podstata správního deliktu. Správní delikt spočívající v překročení jednoleté lhůty k užívání pozemku pro nezemědělské účely byl žalobci v řízení sdělen a žalobce ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 20.1.2011 toto porušení zákona připustil. Z jiného správního deliktu (§ 20 odst. 2 písm. b), c)) žalobce nebyl viněn.

V další žalobní námitce žalobce považuje za nedostatečné vyhodnocení doby, po kterou pozemek byl v takovém stavu, že již nemohl sloužit dalšímu zemědělskému využití. Ani tuto žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. Jak již bylo shora uvedeno, doba, po kterou se žalobce porušení zákona dopustil, je vymezena dvěma kontrolními prohlídkami orgánu státní správy, přičemž obsahem protokolů o těchto

prohlídkách je prokázáno, že k žádnému z těchto dnů nebyl pozemek schopen zemědělského využití a byl žalobcem užíván k nezemědělským účelům. Lhůta od 10.2.2009 do 5.10.2010 je pak nadevší pochybnost lhůtou delší jednoho roku. Nutno zdůraznit, že správní orgán I. stupně neuznal žalobce vinným z uvedeného správního deliktu ve vztahu k celému pozemku parc. č. 54/15, ale pouze k jeho části o výměře cca 7900 m², jak je vymezeno ve skutkové větě správního rozhodnutí I. stupně. Skutečnost, že část pozemku, jehož celková výměra činí 16.451 m², byla zemědělského využití schopna, resp. nebyla nezemědělsky využívána, tedy správní orgány obou stupňů tímto způsobem zohlednily. Rovněž nelze dospět k závěru, že by správní orgány obou stupňů jakýmkoliv způsobem zasahovaly do smluvních vztahů mezi žalobcem a vlastníkem pozemku, když svým postupem pouze naplňovaly výkon státní správy v jim svěřené oblasti.

Čtvrtou žalobní námitku považuje krajský soud za zcela nepřípadnou, neboť se nevztahuje k předmětu řízení. Krajský soud opakovaně na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem řízení bylo naplnění skutkové podstaty správního deliktu využívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům po dobu delší jednoho roku bez souhlasu příslušného správního orgánu a nikoliv odstraňování závadného stavu či plnění opatření k odstranění zjištěných závad. Podle ust. § 18 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, jsou orgány státní správy pověřeny dozorem nad dodržováním zákona a předpisů vydaných k ochraně ZPF, kontrolují dodržování podmínek a provádění opatření, která samy stanovily, avšak taková situace v posuzované věci nenastala. Správní orgány žalobci žádné dodržování podmínek nestanovily a nestanovily ani opatření, která by měla být dodržována. Povinnost žalobce dodržet lhůtu jednoho roku k užívání zemědělského pozemku k nezemědělským účelům bez souhlasu příslušného orgánu státní správy vyplývá přímo ze zákona o ochraně ZPF a ze strany správního orgánu nebylo tedy zapotřebí žádného stanovení podmínek či opatření. V posuzované věci probíhalo sankční řízení, nikoliv řízení ve věci zjednání nápravy nebo dodržování opatření přijatých správními orgány. Pokud by žalobce porušil povinnosti při zjednání nápravy nebo dodržování opatření uložených správním orgánem, dopustil by se správních deliktů vymezených ust. § 20 odst. 2 písm. c) případně písm. b) zákona o ochraně ZPF a nikoliv ust. § 20 odst. 2 písm. a) téhož zákona.

Žalobní námitku, že žalovaný nedostatečně odůvodnil výši stanovené pokuty, považuje krajský soud za natolik obecnou, že je přímo na samé hraně projednatelnosti soudem. Žalobce v tomto žalobním bodě neuvádí důvody, pro které považuje odůvodnění výše stanovené pokuty za nedostatečné. Nevymezuje tedy jednoznačně skutkové a právní důvody tvrzeného pochybení správního orgánu. Je nutno zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační a je na žalobci, aby vymezil hranice soudního přezkumu. Soud za něj nemůže nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. K takto formulovanému žalobnímu bodu proto soud může také pouze v obecné rovině konstatovat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přistoupil ke změně výše uložené pokuty tak, že ji snížil z 200.000,- Kč původní výše na 100.000,- Kč, když uznal důvodnost odvolací námitky žalobce, že původně uložená pokuta v příkazu ze dne 11.11.2010 byla správním orgánem I. stupně v dalším řízení zvýšena na dvojnásobek, aniž by se objevila nějaká další zjištění, jež by byla relevantní pro takový postup. Současně žalovaný uvedl, že jiné pochybení správního orgánu než neodůvodněné zdvojnásobení původně udělené pokuty neshledal. Krajský soud má

s ohledem na zcela obecnou formulaci tohoto žalobního bodu, jež směřuje výlučně proti způsobu odůvodnění výše pokuty stanovené žalovaným a za situace, že žalovaný tuto pokutu oproti správnímu orgánu I. stupně stanovil tak, že ji snížil, za to, že takové odůvodnění je dostatečné a přezkoumatelné.

Jelikož krajský soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Další žalobní bod je návrhem žalobce ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., aby bylo rozhodnutím soudu upuštěno od uložené pokuty, případně, aby byla tato pokuta snížena. Žalobce sice tento postup soudu v žalobě navrhl, nicméně nijak neodůvodnil, proč se jej domáhá. Pokud takový návrh není blíže odůvodněn, nelze mu vyhovět, neboť není zřejmé, z jakých tvrzení a podkladů by měl soud v tomto směru vycházet. Navíc při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, správní soud nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž pouze zkoumá, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.5.2010 č.j. 29Ca 167/2008-25). Jelikož v posuzované věci žalobce žádná tvrzení ani podklady, z nichž by měl soud vycházet při posouzení důvodnosti jeho návrhu na upuštění od uložené pokuty, případně její snížení, neuvedl, soud jeho návrh zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. května 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu